

Reč života - septembar 2018.

«S krotošću primite usađenu reč koja može spasti duše vaše.» (Jak 1,21).

Reč ovog meseca je iz teksta koji se pripisuje Jakovu, istaknutoj ličnosti u Jerusalimskoj crkvi. On podstiče hrišćane na doslednost između verovanja i delovanja.

U početnom pasusu pisma, ističe se koji je neophodan uslov za to: osloboditi se od svih pakosti da bi se prihvatila Reč Božija i prepustiti joj se da nas ona vodi, kako bismo išli ka potpunoj realizaciji hrišćanskog poziva.

Reč Božija ima snagu samo njoj svojstvenu: ona je kreativna, daje dobar plod u pojedincu i u zajednici, gradi odnose ljubavi u svakom od nas sa Bogom i među ljudima.

Ona je, kaže Jakov, već „posađena“ u nama.

«S krotošću primite usađenu reč koja može spasti duše vaše.» (Jak 1,21).

Kako? Svakako imajući u vidu da je Bog, od samoga stvaranja, izrekao Svoju poslednju Reč: čovek je Njegova „slika“. Zapravo, svako ljudsko biće je Božije „ti“, koje je pozvano na postojanje da bi imalo udela u Njegovom životu ljubavi i zajedništva.

Ali za hrišćane, tajna krštenja je ta koja nas uvodi u Hrista, Reč Božija koja je ušla u ljudsku istoriju.

Prema tome, On je u svakoj osobi posadio seme svoje Reči, koja ga poziva na dobro, na pravednost, na dar samoga sebe u zajedništvo. Prihvaćen i kultivisan ljubavlju u svojoj „zemlji“, on je tako sposoban da izdaje život i plodove.

«S krotošću primite usađenu reč koja može spasti duše vaše.» (Jak 1,21).

Mesto gde nam Bog govori jasno je Biblija koja za hrišćane ima svoj vrhunac u Jevanđelju. Potrebno je prihvatiti Njegovu Reč u čitanju Biblije sa ljubavlju, a živeći je videćemo njene plodove.

Takođe, možemo slušati Boga u dubini našeg srca, gde često osećamo invaziju mnogih „glasova“, mnogih „reči“: slogana i predloga na izbore, modele života, kao i zabrinutosti i strahove... Ali kako prepoznati Božiju reč i dati joj prostora da živi u nama?

Neophodno je razoružati srce i „predati se“ Božijem pozivu, kako bismo se prepustili slušanju Njegovog glasa slobodno i s hrabrošću, koji je često tanan i diskretan.

Ona traži od nas da izađemo iz samih sebe i da krenemo putevima dijaloga i susreta sa Njime i sa drugima; i poziva nas da sarađujemo kako bismo učinili lepšim čovečanstvo, u kome se sve više svi prepoznavamo kao braća.

«S krotošću primite usadenu reč koja može spasti duše vaše.» (Jak 1,21).

Zaista, Reč Božija može preobraziti našu svakodnevnicu u poduhvat oslobođenja iz ličnog i društvenog mraka zla, ali čeka na naše lično i svesno prijanjanje, čak i ako je nesavršeno, krhko i još uvek samo na putu.

Naša osećanja i naše misli sve više i više nalikovaće samom Isusu, a vera i nada u nama u Ljubav Božiju biće ojačani, dok će se naše oči i ruke otvoriti za potrebe naše braće.

Kjara Lubik ovako predlaže 1992. godine: „U Isusu smo videli duboko jedinstvo između ljubavi koju je imao prema Nebeskom Ocu i ljubavi prema ljudima, njegovoj braći. Postojala je izuzetna doslednost između njegovih reči i njegovog života. To je opčinjavalo i privlačilo sve. Takvi treba da budemo i mi. Moramo prihvatiti Isusove reči sa jednostavnošću dece i staviti ih u praksu u njihovoj čistoći i jarkosti, u svojoj snazi i korenitosti, da bismo bili onakvi učenici kakve nas On želi, to jest, učenici jednaki učitelju: isti On, Isus, rasprostranjen po svetu. Ima li veće i lepše avanture za nas?“^[1]

Leticija Magri

^[1] K. Lubik, Kao učitelj, u «Città Nuova» 36 (1992/4), str. 33.